

Arrest

nr. 196 402 van 11 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LIEBENS
Prins Albertlaan 53/302
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LIEBENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt o.a. vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van een verderzetting van zijn problemen met zijn vader bij een eventuele terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voorts wordt vastgesteld dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan het feit dat verzoeker de politie verschillende malen contacteerde, maar dat ze hem geen afdoende hulp zouden hebben geboden. Door de commissaris-generaal wordt verder vastgesteld dat verzoekers vrees voor problemen omwille van zijn naamgenoot louter gebaseerd is op vermoedens, dat deze problemen interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenverdrag en dat er niets op wijst dat hij zich voor deze problemen niet zou kunnen beroepen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende motieven weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker heeft in casu niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn problemen in Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat: “U verklaarde weliswaar dat u de politie verschillende malen contacteerde, maar dat ze u geen afdoende hulp boden. Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u zelf naar de politie belde, en er zelf langs ging (CGVS I p. 11). Zo ging u éénmaal zelf en éénmaal samen met uw moeder, naar het politiekantoor in het dorp Mollas. De politie zei echter dat ze niets konden doen, bovendien dronken ze zelf alcohol (CGVS I p. 12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat het enkel uw moeder was die de politie contacteerde (CGVS II p. 4). Zelf contacteerde u nooit de politie omdat u klein was en u niet veel kon gaan doen daar. De politie zou immers, nog volgens uw verklaringen, zeggen dat u stout was geweest en u daarom slaag hebt gekregen (CGVS II p. 7). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde zelf wel tweemaal

naar de politie geweest te zijn, beweert u het allemaal niet meer goed te weten. U denkt dat u een keer met de wijkagent Nezir op straat gebabbeld hebt (CGVS II p. 7-8). Nogmaals gevraagd of u zelf ook ooit naar een politiekantoor ging, zegt u te denken van wel en wel naar het politiekantoor van Elbasan. U kan echter niet met zekerheid zeggen hoeveel keer u naar het politiekantoor ging en of u alleen ging of met uw moeder (CGVS II p. 9-11). Bovendien weet u niet meer te zeggen of u ooit naar het politiekantoor in Mollas ging (CGVS II p. 12). Ook over de reactie van de politie kon u bijzonder weinig vertellen. Zo verklaarde u te denken dat de wijkagent de eerste keer is langsgesproken. Hij vertelde tegen uw vader dat hij het niet meer mocht doen, en ging toen terug weg (CGVS II p. 4-5). Na uw andere meldingen bij de politie kon u niet met zekerheid zeggen wat de reactie was. Het zou kunnen dat ze misschien wel eens thuis zijn langs gekomen, maar dat weet u niet zeker (CGVS II p. 6-7). Uw beweerde contactmomenten met de politie heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts heeft u geen beroep gedaan op een advocaat of andere stappen ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten (CGVS I p. 13; CGVS II p. 12-13). U verklaarde in dit verband onder meer dat alles in Albanië corrupt is (CGVS I p. 13).” Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen en hij werpt er geen ander licht op. Zijn jeugdige leeftijd biedt geen verschoning voor zijn vastgestelde gebrekkige kennis en vage alsook sterk uiteenlopende verklaringen omtrent zijn beweerde contacten met de politie, welke overigens slechts blote beweringen betreffen welke hij op generlei wijze met enig begin van bewijs weet te staven. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn problemen aan nationale bescherming zou ontberen.

Verzoeker maakt namelijk geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker beperkt zich tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

Verzoeker haalt verder aan dat de rapporten uit het administratief dossier die verweerder heeft bijgebracht gedateerd zouden zijn. De Raad merkt op dat verzoeker zelf geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat deze rapporten niet meer actueel zouden zijn.

Zo verzoeker hekelt dat het KB van 3 augustus 2016 Albanië opnieuw op de lijst van veilige landen geplaatst heeft en stelt dat de Raad van State al een aantal keren heeft geoordeeld dat Albanië niet mag worden beschouwd als veilig herkomstland, wijst de Raad er op dat hij niet bevoegd is na te gaan of een land al dan niet terecht voorkomt op de lijst met veilige landen. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde internetartikel omtrent verzoeker zijn naamgenoot met bijhorende vertaling, toont enkel aan dat er een naamgenoot van hem betrokken is bij criminele praktijken.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat zij er de aandacht wil op vestigen dat zij hier gekomen is als minderjarige en dat daarmee geen rekening wordt gehouden.

Door het algemeen stellen dat zij er de aandacht wil op vestigen dat zij hier gekomen is als minderjarige en dat daarmee geen rekening wordt gehouden, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking niet. De Raad merkt op dat verzoekende partij meerderjarig was bij het indienen van haar asielaanvraag. Verzoekende partij toont verder niet aan op welke wijze het feit dat zij als minderjarige naar hier is gekomen tot een ander besluit zou hebben geleid door de commissaris-generaal of enige invloed zou hebben gehad op het verloop van de asielpcedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS